

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.156/2024/7-I.

A felperesek:

Felperes1 (cím1) I. rendű

Felperes2 (Cím3) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda – dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd

(cím5)

Az alperes:

Alperes1

(cím2)

Az alperes képviselője:

dr. Kovács Loránd ügyvéd (cím7)

A per tárgya:

sajtóhelyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék 13.P.20.070/2024/8.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes 10. sorszám, alperes 11. sorszám alatt

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését akként változtatja meg, hogy a Zrt1 (Cím6, cégjegyzékszám: cégjegyzékszám1) által a felpereseknek 15 napon belül együttesen fizetendő ügyvédi munkadíj összegét 1.920 (egyezerkilencszázhusz) Euró + 27 % ÁFA összegben határozza meg.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a Zrt1 (Cím6, cégjegyzékszám: cégjegyzékszám1) megfizetni a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 15 napon belül 2.400 (kétezer-négyszáz) Euró + 27 % ÁFA ügyvédi munkadíjat, továbbá 17.136 (tizenhétezer-százharminchat) forint készkiadást, mint másodfokú perköltséget.

Köteles az állam javára a Zrt1 (Cím6, cégjegyzékszám: cégjegyzékszám1) megfizetni 78.220 (hetvennyolcezer-kétszázhusz) forint, a felperesek egyetemlegesen 30.220 (harmincezer-kétszázhusz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül.

Tájékoztatja a bíróság a Zrt.1-t és a felpereseket, hogy a fellebbezési illeték megfizetése során az ítéltábla megnevezését, a bírósági ügy számát, valamint a fizetésre kötelezett nevét és adószámát/adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő öt napon belül a kifogásolt cikk megjelenésének megfelelő szedési módban, betűmérettel a cikk megjelenési helyén tegye közzé a kemma.hu internetes felületen az alábbi helyreigazító közleményt:

[2] „A alperesi weboldal oldalon a 2024. május 28. napján „Kitálalt egy volt családtag: lopással, zsarolással vádolja Személy1 édesapját (videó)” címmel megjelent írásunkban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy dr. Személy1 édesapja, Felperes1 és dr. Személy1 nagybátyja, Felperes2 megkárosította Személy2t és tönkretette a családját, illetve megfenyegették őt. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy Személy1 édesapja és

Személy1 nagybátyja a Kft1be Személy2 által befektetett 80 millió forintot saját kezükre játszották és a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat saját nevükre írták.

A valóság ezzel szemben az, hogy dr. Személy1 édesapja és nagybátyja nem károsították meg Személy2t, illetve a családját nem tették tönkre és nem fenyegették meg őt, a Személy2 által a nevezett társaságba befektetett 80 millió forint összeget nem játszották a saját kezükre, a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat nem írták saját nevükre, ugyanis a vállalkozás tulajdonában nem is voltak ingatlanok.”

[3] Kötelezte az alperest kiadó gazdasági társaságot, hogy fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 15 napon belül 440.709 forint + ÁFA, mindösszesen 559.700 forint ügyvédi munkadíjat, valamint 7.373 forint költséget, továbbá az államnak a jogerőre emelkedést követő 60. napig 36.000 forint elsőfokú eljárási illetéket.

[4] Ítéletének – a fellebbezések tartalma szempontjából releváns indokolása szerint – az alperesi tanúvallomások annak megalapozására lettek volna alkalmasak, hogy a felperesek és a sérelmezett nyilatkozatot tevő személyek közt bérleti jogviszonyon alapuló jogvita áll fenn. Ennek bizonyítása ugyanakkor nem jelentette volna azt, hogy indokolt volt a felperesek által kifogásolt kifejezések használata a cikkben. Az esetleges jogvita tartalma (így pl. a bérbeadó és a bérlő között a megállapodás 4. és 10. pontjának eltérő értelmezése, a bérleti jogviszony tartalmának elemzése, az állított bérlői beruházások kérdésének vizsgálata és az elszámolás) meghaladja a sajtóper kereteit, jelen perben nem bírálható el. Önmagában az, hogy az elszámolás esetleg nem történt meg a felek között, nem jelenti azt, hogy az alperes a közlések valóságtartalmát bizonyította. Megítélése szerint a csatolt okiratok (építési hatósági határozat és a Kft1. cégtörténete) nem voltak elégségesek annak bizonyítására, hogy az alperesi állítások a valóságnak megfelelnek.

[5] Az állított fenyegetés kapcsán kiemelte, hogy nem lényeges, hogy Személy2 úgy nyilatkozott-e, hogy megfenyegették. Más személy nyilatkozatának átvétele, sőt más sajtóorgánumban való megjelenésre hivatkozás az alperest nem mentesíti a felelősség alól. Önmagában ez bizonyítéknak sem tekinthető. A bíróság álláspontja szerint amennyiben a felperesek és a cikkben szereplő személyek között jogvita van, önmagában még az sem ad okot a cikkben használt kifejezések használatára. Az alperes által csatolt okiratok és a tanúvallomás sem igazolná a perben kifogásolt közlések ténybeli megalapozottságát. A vállalkozás tulajdonában álló ingatlan saját nevére történt átírása, mint tényközlés azért is alaptalan volt, mert a felperesek a csatolt tulajdoni lappal igazolták, hogy az érintett ingatlan nem állt a vállalkozás tulajdonában. Tulajdonjog átruházása az egyik felperesről a másikra történt. Az alperes nem győződött meg a közölt tények valóságtartalmáról, annak igazolására alkalmas bizonyítékot nem szerzett be. Az alperes lett volna köteles bizonyítani, hogy a cikkben foglalt kitételek a valóságnak megfelelnek, ennek azonban egyik felperest érintően sem tett eleget. Önmagában a hamis tény közlése elégséges volt az alperesi felelősség megállapításához.

[6] A felperesi perköltség körében rögzítette, hogy a felperesek 160 Euró + ÁFA óránkénti összegben kérték megállapítani az ügyvédi munkadíjat, 14 órát számolva el, összesen 2.240 Euró + ÁFA összegben. Hangsúlyozta, hogy az ügyvédi munkadíj összegét forintban határozta meg, egyben a perben elvégzett jogi tevékenységgel arányosan

mérsékelte, mivel azt eltúlzottnak találta. Kiemelte, hogy az ügyvédi munkadíj alapvetően a pertárgy értékéhez igazodik, csak korrekciós tényezőként veszi figyelembe a bírói gyakorlat a ténylegesen végzett ügyvédi munka mértékét, színvonalát, a beadványok munkaigényességét, azt, hogy a tárgyaláson a képviselő megjelent-e (BH1993.52.). Akkor mérsékelhető a megállapodás alapján felszámított munkadíj, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A konkrét esetben a keresetlevél előterjesztését és egy tárgyaláson történő megjelenést értékelt, amivel megítélése szerint az ügyvédi munkadíj 50 %-a + ÁFA állt arányban, s ebben már értékelésre került a perindítást megelőző előkészítő munka is.

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, a tanúk megidézésére, a tanú meghallgatás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján kérte, hogy az ítéltábla foganatosítsa a tanúk meghallgatását, és a vallomások alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a keresetet teljes mértékben utasítsa el, harmadlagosan szintén a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és a való tények közlésére kötelezése mellőzését kérte.

[8] Kérte továbbá, hogy az ítéltábla a felperes részére fizetendő perköltség összegét 45.000 forint + ÁFA mértékre szállítsa le.

[9] A felülbírálati jogkört az elsődleges fellebbezési kérelme vonatkozásában a Pp. 369. § (1) bekezdésére, másodlagos kérelme vonatkozásában a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjára, harmadlagos kérelme vonatkozásában pedig a Pp. 369. § (3) bekezdés b), illetve c), d) pontjára alapította.

[10] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes által indítványozott két tanú meghallgatását alaptalanul mellőzte. Az alperes az ellenkérelmében egyértelműen a sérelmezett közlések valóságát állította, és azt, hogy a tanúvallomással ezek valóságát kívánja bizonyítani. Valószínűsítette a tanúvallomás bizonyításra való alkalmasságát, és valószínűsítette azt is, hogy az általa kért tanúk a perben sérelmezett közlések valóságát alá tudják támasztani. Az alperesnek konkrétan arra, hogy az adott tanú a tanúvallomásában majd milyen nyilatkozatot tesz, a Pp. 275. § (1) bekezdése alapján nem kell tényelőadást tennie, hiszen ezen tényekre majd a tanú fog a tanúvallomásában nyilatkozni. A törvényszék annak ellenére utasította el az alperes által megjelölt tanúk meghallgatását, hogy a cikkhez kapcsolva meg is tekinthető az a felvétel, amelyen Személy2 nyilatkozik a perbeli közlésekről. A cikk sérelmezett megállapításai a tanúként meghallgatni indítványozott egyik személytől származnak, így mind az ő, mind pedig a Kft1 ügyvezetőjének, Személy4nek a személyes nyilatkozata alkalmas a perbeli közlések alátámasztására. Személy4 tanúvallomása alá tudja támasztani a felperes fenyegetéseit, és azt is, hogyan károsították meg Személy2t és játszották át az általa befektetett 80 millió forintot saját kezükre.

[11] Az alperes bizonyítási indítványa megfelelt a Pp. 275. § (1) bekezdésében foglaltaknak, a bizonyítás mellőzése a Pp. 276. § (4) bekezdésében, illetőleg az (5) bekezdésében foglalt feltételei a tanúk vonatkozásában nem álltak fenn. Az elsőfokú bíróság ezen eljárási szabálysértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott.

[12] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul kötelezte az alperest a való tények közlésére is. Nem kötelezhető a sajtó olyan nyilatkozat közlésére, amely a jogosult által érvényesített igény körében a helyreigazításhoz szükséges mértéket akár tartalmában, akár terjedelmében túllépi (PK15.ÁF.). A felperes által kért helyreigazító közlemény valóság közzétételére vonatkozó része álláspontja szerint meghaladja azt a tartalmat és terjedelmet, amit a sajtóhelyreigazítás jogintézménye indokolt. Jelen esetben a helyreigazító közlemény tartalmazza a valótlan tényt, annak megjelenítésével megfelelően értelmezhető tájékoztatást kapnak az olvasók.

[13] A felperesek által valóságként közölni kért tényekből azt, hogy a felperesek nem károsították meg Személy2t, illetve a családját nem tették tönkre, és nem fenyegették meg őt, a Személy2 által a nevezett társaságba befektetett 80 millió forint összeget nem játszották a saját kezükre, a felperesek semmivel nem bizonyították, ennek közlése túlmutat a sajtóhelyreigazítási eljárás keretein.

[14] Megismételte az elsőfokú eljárásban tett azon nyilatkozatát, hogy a felperes ugyanazt a helyreigazítási kérelmet és kereseti kérelmet nyújtotta be párhuzamosan több mint húsz sajtószerv ellen. Az eljárásonként külön-külön elszámolni kívánt munka alperes álláspontja szerint eltúlzott és megalapozatlan. Annak mértéke a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. A realitás ennek csupán a tizede. A megjelölt 160 Eurós, átszámolva 64.000 forintos óradíj szintén eltúlzott, irreális, nem egyeztethető össze a piaci viszonyokkal, és a magyar joggyakorlatban egy sajtóperért, ahol még érdemi bizonyítás sem került lefolytatásra, irreálisan magas összeg.

[15] Kiemelte, hogy a sajtószerv túlzott mértékű perköltség fizetésre kötelezése veszélyezteti a sajtó működését, alkotmányos rendeltetésének betöltését, valamint az olvasók megfelelő tájékoztatását. A sajtó szerepe nem megkerülhető a közgondolkodás alakításában, a társadalom tudatosságának elősegítésében. Az eltúlzott perköltség nagymértékben megnehezíti, az újságírók önkorlátozásra készítheti, amely hosszabb távon a sajtószabadság korlátozásával is jár.

[16] Kérte a felpereseket külön-külön az alperesi másodfokú perköltségben marasztalni.

[17] A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegének 3.040 Euró + ÁFÁ-ra való felemelését kérte. előadta, hogy a perben két felperes érvényesített külön-külön igényt, így felperesenként számítandó külön-külön a pertárgyérték, és az illeték is, így az alperes kiadóját nem 36.000, hanem 2 x 36.000, azaz 72.000 forint illeték fizetésére kellett volna köteleznie az elsőfokú bíróságnak.

[18] Az alperesi fellebbezésre tett ellenkérelmükben az elsőfokú ítéletet a felperesi keresetnek helytadó részében helyben hagyni kérték.

[19] Álláspontjuk szerint helytállóan helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az alperes nem tett egyértelmű tényelőadást arra vonatkozóan, hogy a

felperesek mikor milyen következményt kilátásba helyezve fenyegették meg Személy2t és családját, másrészt arra is, hogy az alperesi tényállítások megerősítése mellett sem lett volna elégséges hitelt érdemlő bizonyíték a helyreigazítani kért tényállítások bizonyítására a megnevezett tanúk vallomása. A tényállításokat nem a tanúknak, hanem az alperesnek kell megtennie, elvárható lett volna az alperestől a részletes tényelőadás megtétele, hiszen a cikkben ezeket a közléseket a sajtószerv tette, a pontos és hiteles tájékoztatás kötelezettsége alapján a közlések valóságtartalmáról meg kellett volna győződnie, nem csak a peres eljárásban, hanem már a cikk megírásakor.

[20] Mindezen túl hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú eljárás befejezését követően a Pesti Központi Kerületi Bíróságon rágalmazás vétsége miatt Személy2 az ellene indult büntetőügyben a 2024. szeptember 2. napi tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy az interjú felkérésre készült, megvágásra került és nem tükrözi az eredeti kiindulási állapotot, ami írásban megjelent, az nem fedti a valóságot.

[21] Utaltak arra, hogy Személy2 nyilatkozatát tartalmazó jegyzőkönyv, mint közokirat olyan új tény tartalmaz, amelyet a másodfokú bíróságnak figyelembe kell vennie, hiszen a felpereseknek nyilvánvalóan önhibájukon kívül eső okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására.

[22] Álláspontjuk szerint a sérelmezett tényállítások helyreigazításához szükséges a valósággént közölni kért szöveg. Az pedig, hogy a Kft1 tulajdonában ingatlanok nem voltak, megállapítható a keresetlevélhez F/3. sorszám alatt csatolt tulajdoni lap másolatából. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az alperes által közölt valótlan tényállításon túlmenő többletelemet tartalmazó, a valóság közlésére irányuló felperesi keresetnek is helyt adott. A felperesek által a perben közölni kért valós tények sem tartalmukban, sem terjedelmükben nem lépik túl a helyreigazításhoz szükséges mértéket, a kérelem az érvényesített jog tartalmi körén belül maradt, álláspontjuk szerint a valótlan tényekkel szemben a többletinformációt tartalmazó valóság közlésének is helye volt az ingatlan tulajdonviszonyait illetően.

[23] Utalva a fellebbezésükben írtakra, kiemelték, hogy a szerződési szabadság elvének megfelelően a forinttól eltérő pénznemben a perköltség megítélhető és indokolatlan az elsőfokú perköltség mérséklése. Az óradíj pedig megfelel a piaci viszonyoknak, nem kirívóan eltúlzott mértékű. Figyelemmel kell lenni arra is, hogy az egyes perek hasonlósága ellenére a keresetek egyéniesítendők, és ebből következően nagy felelősséggel járó munkaterhet rónak a képviselőre.

[24] Kérték, hogy az alperesi fellebbezést az ítéltábla tárgyalás tartásával bírálja el.

[25] Az alperes a felperesek fellebbezésére tett ellenkérelmére – megismételve jórészt az ekörbeni alperesi fellebbezés indokait – a fellebbezés elutasítását kérte.

[26] Előadta, hogy a sajtóhelyreigazítási peres eljárásban az eljárás tárgyának értéke 600.000 forint, így az elsőfokú bíróság helytállóan határozta meg a kereseti illeték mértékét 36.000 forint összegben.

[27] Kérte további tanú, a felvétel készítőjének és szerkesztőjének, tanúlnak tanúkénti meghallgatását is arra vonatkozóan, hogy az interjúban szereplők a valóságnak megfelelnek, az interjú nem felkérésre készült és nem vágták meg.

[28] Az alperesi fellebbezés a per fő tárgyát illetően nem alapos, a perköltséget érintően részben alapos.

[29] A felperesi fellebbezés szintén részben alapos.

[30] Az ítéltábla a fellebbezéseket – figyelemmel a felpereseknek az ellenkérelmükben előterjesztett tárgyalás tartása iránti kérelmükre – a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el. Rögzíti e körben az ítéltábla azt is, hogy az alperes másodlagos fellebbezési kérelmében előterjesztett tárgyalás tartási kérelmet nem tudta figyelembe venni, mivel, bár a Pp. 376. § (2) bekezdése értelmében a fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmet a fellebbezésben kell előterjesztenie, de az nem terjeszthető elő feltételesen.

[31] Rámutat az ítéltábla, hogy a sajtóhelyreigazítási perben a Pp. 494. §-a és a Pp. 498. § (1) bekezdése alapján nincs helye utólagos bizonyításnak, emiatt nincs mód a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben előterjesztett bizonyíték, bizonyítási indítvány figyelembevételére. Emiatt az ítéltábla is csak a már az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítékok, bizonyítási indítványok alapján bírálhatta felül az elsőfokú ítéletet.

[32] Az alperes a sérelmezett közlések valóságtartalmára vonatkozó bizonyítási kötelezettségének Személy², Személy⁴ tanúkénti meghallgatásával kívánt eleget tenni, más bizonyítási indítványt nem tett. Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt eljárásjogi rendelkezések megsértése nélkül mellőzte az alperesi bizonyítási indítványok teljesítését.

[33] A sajtóhelyreigazítási perben szűk körű, csak a polgári perrendtartási szabályok által lehetővé tett bizonyításra kerülhet sor. A Pp. 498. §-ának (1) bekezdése értelmében a bizonyítást azonnal és korlátozott keretek közt kell lefolytatni, a bizonyítás felvételének csak olyan bizonyítékokra vonatkozóan van helye, amelyek a tárgyaláson rendelkezésre állnak, vagy amelyeket a felek legkésőbb a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig felajánlottak.

[34] A Pp. 275. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítási indítványban a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Ezen túlmenően a tanúbizonyítási indítványban a Pp. 284. §-ának (1) bekezdése értelmében be kell jelenteni a tanú nevét és idézhető címét is. Ha a bizonyítási indítvány e követelményeknek nem felel meg, a bíróság a Pp. 276. § (4) bekezdésének a) pontja szerint mellőzi a bizonyítás elrendelését.

[35] Helytelen az az alperesi fellebbezési álláspont, amely szerint pusztán a tanúbizonyítás bejelentése és annak a bizonyítási érdekekkel összekötése a bizonyítandó tények,

körülmények meghatározása nélkül azért elégséges, mert nem a félnek, hanem a tanúnak kell beszámolnia a releváns tényekről. A Pp. 4. §-ában foglalt peranyag szolgáltatási kötelezettség a feleket a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat illetően is terheli, azaz az alperesnek előadást kellett volna tennie a bizonyítási indítványában legalább arra, hogy mikor, milyen módon, kinek a jelenlétében, ki által történt fenyegetések bizonyítását kéri, mi módon játszották a felperesek saját kezükre a Személy2 által befektetett 80 millió forintot, hogyan tették tönkre annak családját, mi módon vették a kft. ingatlanjait tulajdonukba. A fél állítási kötelezettségét nem pótolhatja a tanú esetleges, nem kellően körül határolt tényekről való jövőbeli nyilatkozatára utalás. A tanúbizonyítás alkalmasságának és eredményességének törvény által megkövetelt valószínűsítése hiányában a bizonyítás mellőzésének van helye [Pp. 275. § (1) bekezdés, 276. § (4) bekezdés a) pont]. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság okszerűen, eljárási szabálysértés nélkül mellőzte az indítványozott tanúk meghallgatását, figyelemmel a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontjára, illetve a Pp. 498. § (3) bekezdésére is.

[36] Alaptalan az alperesnek a való tényeknek a helyreigazító közleményből való mellőzésére irányuló fellebbezési kérelme is.

[37] A keresetben érvényesített valóság feltüntetésével kapcsolatos igényt illetően az alperes az ellenkérelmében semmilyen indokolást nem adott elő, csupán e körben általánosságban kérte a kereset elutasítását. Ehhez képest a való tények feltüntetésének mellőzésére irányuló kérelme ellenkérelem változtatásnak minősül, amely a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nem megengedett, így annak érdemi vizsgálatát az ítéltábla mellőzte.

[38] Az elsőfokú perköltség vonatkozásában mindkét fél megfellebbezte az elsőfokú döntést: az alperes további leszállítást, a felperesek felemelést és Európában történő meghatározást kértek.

[39] Az alperesi állásponttal szemben a Ptk. diszpozitivitása lehetővé teszi a kirovó és lerovó pénznem Európában történő meghatározását [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:45. § (1) és (2) bekezdése]. A perköltség idegen pénznemben történő meghatározása végrehajtási szempontból sem aggályos: ha a perköltségnél nem forint, hanem deviza összeget határoz meg a kötelezés, akkor a végrehajtó azt akként tudja behajtani, hogy kifizetéskori árfolyamon átváltja a forintot devizára. A végrehajtási ügyérték a végrehajtási lap kiállításának napja szerint meghatározott forint összeg. Az ügyvédi munkadíj forinttól eltérő pénznemben történő kikötése összhangban áll az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Ügyvédi tv.) 30. §-ának (1) bekezdésében és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Ükr.) 2. §-ának (1) bekezdésében írtakkal is.

[40] Az ítéltábla ugyanakkor – bár az elsőfokú bíróságétól eltérő érveléssel – de a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú precedensképes határozata tükrében is indokoltnak látta a felperesek által felszámolt ügyvédi munkadíj mérséklését.

[41] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperesek által érvényesített 160 Euró (amely az ítélelhozatalakor 64.000 forintnak felelt meg) + AFA óradíj a jelenlegi ár- és értékviszonyok mellett, bár kétségtelenül magas, de a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nem ellentétesen

kirívó mértékű, ekként nem eltűzött, különös figyelemmel arra, hogy a sajtóhelyreigazítási perek speciális eljárásban speciális szaktudást, a rövid határidőkre tekintettel nagymérvű odafigyelést és gondosságot igényelnek, ugyanakkor a Kúria is rámutatott arra, hogy az ügyvédi munkadíj a ténylegesen is elvégzett munka ellenértéke (Pfv.20.887/2023/6. számú ítélet [48] bekezdés). Emiatt a keresetlevél előterjesztéséig felszámított 14 óra munkamennyiség – amelybe beleszámítandó a felperesekkel való kapcsolattartás, az előzetes eljárás lefolytatása és a keresetlevél szerkesztése és benyújtása is egyebek mellett – nem mellőzhető annak értékelése, hogy a jelenlegivel azonos tartalmú cikkek miatt azonos tényállás és kérelmek mellett indult több tucat perben a jogi képviselőnek nem kell minden egyes esetben újra szerkeszteni a helyreigazítási kérelmet, illetőleg a keresetlevelet, nyilvánvalóan nem kell az ügyféllel újra és újra átbeszélni a történeteket, más adatokat tartalmazó tényvázlatot felvenni, és életszerűen az ügyféllel való kapcsolattartás sem ügynként zajlott. A kereset adott perre egyediesítése már kisebb időráfordítást igényel. Az ítéltábla ezért a kereset előterjesztéséig indokolható munkaidő szükségletet 14 helyett 7 órában, a teljes figyelembe vehető munkamennyiséget pedig 12 órában állapította meg a bíróság, és ennek figyelembevételével kötelezte az alperest 1.920 Euró + ÁFA összegű elsőfokú perköltség megfizetésére, és ebben a körben – egyebekben azt helybenhagyva – az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (3) bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

[42] A felek perköltség vonatkozásában tett fellebbezései csupán részben vezettek eredményre, e körben pervesztességük/pernyertességük közt nincs számottevő különbség, így a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében az ítéltábla a másodfokú perköltség megállapításánál az elsőfokú perköltséget érintő fellebbezésekkel kapcsolatos tevékenységet figyelmen kívül hagyta.

[43] A per fő tárgyát érintően a felperesek teljes mértékben pernyertesek lettek, a felperesi képviselő két alkalommal személyesen jelen volt az ítéltáblán tárgyaláson, így az alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a felszámított felperesi, ügyvédi munkadíjból és készkiadásból álló perköltsége (15 óra x 160 Euró + 4 x 4284 forint vonatjegy) megfizetésére köteles.

Győr, 2024. november 5.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke / előadó bíró

bíró

bíró